

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **J. K.**, nar. x., státní příslušnost x.
t. č. pobytem X.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019, č. j. OAM-157/ZA-ZA11-K10-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019, č. j. OAM-157/ZA-ZA11-K10-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Podle napadeného rozhodnutí po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a

svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.

3. Žalovaný posoudil výpovědi žalobce z první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu a z výpovědi z řízení o správním vyhoštění a dospěl k závěru o celkové nevěrohodnosti žalobcem prezentovaných obav, neboť v ústředních bodech shledal protiklady a nesrovnalosti. Dne 18. 7. 2018 žalobce vypověděl, že se poslední demonstrace konala dne 4. 6. 2018, přičemž od 7. 6. 2018 byl v Turecku. V nynější žádosti uvedl, že Írán opustil dne 18. 2. 2018 a poslední demonstrace se konala čtyři dny předtím. O zatčení přítelkyně navíc v případě první žádosti nehovořil. V případě druhé žádosti při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že přítelkyně byla zatčena při této demonstraci, při pohovoru k žádosti ale vypověděl, že ona a jeho kamarád byli zatčeni až v období mezi demonstrací a vycestováním žalobce. Během řízení o správním vyhoštění dokonce výslovně uvedl, že byl v Íránu právě on zavržený, jelikož se účastnil protivládní demonstrace. V současném řízení za jediné obtíže označil to, že měl fotky a filmy, které se dostaly do rukou státních složek, a proto se obával, že skončí ve vězení. Výslovně pak deklaroval, že proti němu nikdy nebylo v Íránu vedeno trestní řízení a že nikdy nebyl ve vlasti ve vězení. Dále původně tvrdil, že jeho otec je stavař a pracuje na stavbách, přičemž žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že IRCG je elitní útvar, který je nejmocnější silou pro vnitřní bezpečnost Íránu a je napojen na tajné služby. Tvrzená skutečnost, že by příslušník Pásdáránu pracoval na stavbách, se jeví absurdně. Dle žalovaného je taktéž zcela nesouladná výpověď žalobce ohledně jeho vycestování ze země. V rámci současné žádosti uvedl, že po demonstraci šel k rodičům domů a řekl jim, co se stalo, načež ti ho poslali za jejich známým do Orumíje, který mu pomohl přejít do Turecka, kde byl za čtyři dny a pobýval zde pět měsíců. Následně si sehnal kamion, kterým se přes turecko-řeckou hranici dostal za tři dny do SRN (cca červenec 2018). V poskytnutí údajů z jeho první žádosti však sdělil, že večer po demonstraci šel domů a vše řekl otci, který na základě toho koupil letenky z Teheránu do Srbska, přičemž v Bělehradě pobýval 10 – 15 dní. Tureckem pouze tranzitoval a zdržel se tam tři hodiny. V řízení o správním vyhoštění zase vypověděl, že z Íránu vycestoval dne 14. 2. 2018 do Turecka, kde se nacházel tři měsíce, poté byl převezen převaděčem na turecko-bulharskou hranici. Byl naložen na loď, kterou plul k pobřeží schovaný v podpalubí. Poté cestoval autem do Bělehradu, kde pobýval měsíc. Během pohovoru dne 18. 2. 2019 dementoval, že by byl kdy v Bělehradu nebo Srbsku. Snaha objasnit tento rozpor z důvodu, že nerozuměl tlumočnickovi, neobstojí, neboť zmínky o Srbsku tvrdil jak v případě první žádosti o mezinárodní ochranu, tak v řízení o správním vyhoštění. Žalobce navíc při předložení protokolu neměl žádné výhrady k jeho obsahu, nežádal provedení změn ani jeho doplnění a protokol podepsal. Další rozpor shledal žalovaný při tvrzení data narození žalobce, kdy v případě řízení o správním vyhoštění sdělil jako datum narození den 1. 1. 1996, v řízení o žádostech o mezinárodní ochranu uváděl den 22. 5. 1996.
4. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Dle žalovaného tvrzené obavy z důvodu konvertování ke křesťanství nelze označit za pronásledování z důvodu náboženství. Žalovaný poukazuje na zmíněnou

nevěrohodnost žalobce, přičemž podle judikatury pokud je žadatel nevěrohodný, správní orgán se již nemusí dále zabývat hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností. Žalobce navíc nedisponuje žádnými znalostmi o svém novém náboženství, Bibli nikdy nečetl, neví, kdo odsoudil Krista, nezná evangelia apod. Žalobce měl údajně konvertovat v zahraničí a nic neukazuje na to, že by se o jeho tvrzeném přestupu měly orgány veřejné moci dozvědět.

5. Taktéž žalovaný nespátřil důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v České republice nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce.
6. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu.
7. Taktéž žalovaný nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma.
8. Žalovaný ani nedospěl k závěru, že by doplňková ochrana byla udělena některému z příslušníků rodiny žalobce ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu.
9. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, neboť nesouhlasí s argumentací žalovaného, že výpověď žalobce je nevěrohodná a vyskytují se v ní zásadní nesrovnalosti, které ukazují na účelovost podané žádosti. Žalobce má za to, že jeho výpověď stran data konání poslední demonstrace neobsahuje rozpory a odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části je spíše výsledkem nepochopení situace žalobce a místních reálií. V Íránu je používán odlišný kalendář a samotný přepočít může činit problémy jak samotnému žalobci, tak i tlumočnickovi. Stejně tak tomu bylo i u žalovaným namítaného špatného uvedení data narození žalobce. Obdobně jako většina cizinců, kteří si nejsou jisti přesným datem narození a nejsou schopni převést datum z odlišných typů kalendářů, uvedl žalobce datum 1. 1. 1996. Až během řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo upřesněno, že se narodil 22. 5. 1996, přičemž datum narození není až tak významný identifikační prvek jako v evropských zemích.
10. Co se týče nesrovnalostí se zadržením žalobcovy přítelkyně, žalobce v prvním poskytnutí údajů uvedl, že s kamarádem natáčeli film o daných demonstracích a kamarád byl během této demonstrace zatčen policií, kdy se do rukou policie dostaly i snímky žalobce, které měl jeho přítel na telefonu. V druhém pohovoru poté uvedl, že byla zatčena jeho přítelkyně, která měla s sebou fotoaparát se snímky, na kterých byl žalobce. Jediný rozdíl v těchto příbězích je v tom, že jednou se jednalo o kamaráda a jednou o přítelkyni, tedy v rodě osoby, o které se mluvil, což lze přičíst rozdílu v překladu.
11. Další rozpor shledal žalovaný ohledně tvrzení, že otec žalobce je stavař a byl vyhozen z revolučních gard kvůli chování svého syna. Jedná se pouze o subjektivní domněnku žalovaného, že by tato skutečnost byla absurdní. Otec žalobce je stavař v tom slova smyslu, že investuje a staví budovy, nikoliv že by pracoval na stavbách. V případě Pásdáránu existuje útvar, který je obdobou aktivních záloh a jeho členové jsou civilisti.

12. Pokud jde o rozpory ve výpovědích stran cesty do Evropy, dle žalobce se nejedná o podstatné rozpory z hlediska žalobcova azylového příběhu. Samotný způsob cesty do Evropy nemá nic společného s důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu.
13. Dále má žalobce za to, že žalovaný nevycházel ze všech dostupných relevantních důkazů a informací předložených žalobcem, jednalo se především o zprávy nezávislých organizací popisujících aktuální situaci demonstrantů a aktivistů v Íránu předložené v doplnění žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8. 4. 2019 a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 7. 2019, dále video a fotografie dokazující aktivní zapojení do protestů v rámci White Wednesdays.
14. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a napadené rozhodnutí. V žalobě popsané ospravedlnění žalobcových rozporů působí pouze jako účelové – rozpory jsou sváděny na špatný přepočítání íránského kalendáře na evropský, odlišné kulturní prostředí a kvalitu tlumočnicka. Žalobce však protokol o pohovoru po závěrečném drobném upřesnění podepsal jako správný, bez námitek, na způsob tlumočení si nestěžoval. Z vyjádření žalobce, že otec je stavař a dělá na stavbách, vyplývá, že je obyčejným zedníkem, nikoliv developerem a žalobce také nikdy neuváděl, že by jeho otec investoval do budov, jak je tvrzeno v žalobě. V průběhu pohovoru žalobce rovněž neuváděl, že by jeho otec byl v rámci Pášdaránu pouze u útvaru aktivních záloh, jehož členové jsou civilisté, nadto potíže otce nejsou předmětem tohoto řízení. Nevěrohodnost žalobcova příběhu potvrzují také podstatné rozpory ohledně vycestování ze země původu a pohybu po Evropě, přičemž z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žádost žalobce byla podána z důvodu legalizace pobytu na území ČR. V roce 2018 dokonce žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany vzal zpět, což vůbec nesvědčí o opodstatněných obavách ze zmiňovaného ohrožení jeho osoby v zemi původu. Žalobce taktéž o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně poté, co měl k tomu příležitost, např. v Turecku či Srbsku. Žalovaný se rovněž zabýval hodnocením dokumentů a zpráv předložených žalobcem, avšak s ohledem na celkovou nevěrohodnost žalobcem poskytnutých výpovědí, vyhodnotil tyto písemné materiály jako irelevantní.
16. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

17. **Žaloba není důvodná.**
18. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.

19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
21. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 11. 2. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 18. 2. 2019 poskytl údaje k podané žádosti. Uvedl, že je státním příslušníkem Íránské islámské republiky a perské národnosti, byl muslimského vyznání, ale po opuštění Íránu se rozhodl stát křesťanem, je svobodný a bezdětný. Narodil se v Šírázu, kde pobýval i před svým vycestováním. Není členem žádné politické strany nebo skupiny, když byl ve vlasti, sympatizoval a chodil na demonstrace, které se konaly proti nošení hidžábů. Byl v davu a chránil ženy, které neměly hidžáb. V Íránu byl naposledy 29. 11. 1396 íránského kalendáře (tj. 18. 2. 2018). Přešel nelegálně do Turecka, kde se zdržoval pět měsíců. Turecko-řeckou hranici překročil schovaný v kamionu, za tři dny se přímou trasou dostal do SRN, kde strávil dva dny, poté ho chytla německá policie a deportovala do ČR s tím, že tam vstoupil nelegálně. Měsíc byl zadržen v detenci v Bálkové, pak jel na šest měsíců do Rakouska, kde žije jeho bratr. Byl v táboře Transkirchen, kde žádal v roce 2018 o azyl, odtud jej pak 11. 2. 2019 deportovali do ČR. Uvedl, že nedisponuje žádným cestovním dokladem, nepobýval v minulosti v jiných státech EU, neměl žádné vízum ani povolení k pobytu. Je zdravotně v pořádku, má depresi kvůli opuštění domova. K důvodům své žádosti sdělil, že hledá bezpečnou zemi, ve vlasti je ohrožen, protože se účastnil demonstrací, které podporovaly zrušení nošení hidžábu. Na těchto demonstracích byl fotografován, sám měl fotoaparát a kameru a snímky posílal vedoucím těchto demonstrací. Při poslední demonstraci se jeho fotoaparát dostal do rukou revolučních gard. Poslední demonstrace byla čtyři dny před jeho odjezdem ze země. V mezidobí od demonstrace a jeho odjezdem byla zatčena jeho přítelkyně a kamarád. Asi za týden přišli členové revoluční gardy k nim domů a ptali se, kde se nachází. Dalším důvodem je konverze ke křesťanství po jeho opuštění Íránu. Konvertoval v Rakousku, jeho bratr je také konvertovaný křesťan.
22. Téhož dne proběhl s žalobcem pohovor, při němž mj. uvedl, že ke křesťanství konvertoval ze šíitského islámu v Rakousku, neboť se jedná o náboženství milosti a laskavosti, Bibli nečetl, zná ale to, co se říkalo v kostele. Vyznává protestantskou větev, protože se mu zdá vhodnější pro lidi z arabského světa nebo Persie. Naposledy byl na mši před měsícem v kostele pro Íránce v Transkirchenu. Bylo tam kázání, potom modlitba. Následně se pilo víno, krev páně a povídání s duchovním o víře. Každé úterý se dívali na křesťanské filmy a vzdělávali se ve víře. Zatím nebyl pokřtěn. V kostele mu řekli, že tam musí docházet devět měsíců a pak bude přijat. Na dotaz, proč si jako cílovou zemi vybral SRN, odpověděl, že hledal bezpečnou zemi, jinak mu nezáleželo, kde bude. V kontaktu s rodinou je. Před demonstracemi proti nošení hidžábu neměl v Íránu žádné problémy. Pokud jde o jeho přítelkyni, která byla dne 14. 2. 2018 zadržena na demonstraci, neví, co s ní je. Po této

demonstraci jej rodiče poslali za jejich známým v Orumíje, který mu pomohl přejít do Turecka. Jeho fotoaparát mají revoluční gardy, proto se bojí, že půjde do vězení, nebo že někde zmizí. Občas garda přišla k jeho rodičům domů a ptala se na něj, otec řekl, že neví, kde se nachází. Otec po iránsko-irácké válce vstoupil do revolučních gard, odnož Hezb-e Sepah Pásdárán, odkud byl nakonec vyhozen, protože jeho synové byli problémoví a měli takové aktivity. Pokud jde o jeho podnikání s koberci, otec to celé prodal a peníze poslal žalobci. Na dotaz, proč vzal žalobce svoji tehdejší žádost o mezinárodní ochranu v ČR zpět, když byl v červenci 2018 zadržen policií v SRN a vrácen do ČR, odpověděl, že dostal možnost na měsíc odcestovat do Rakouska. Na dotaz, zda nebyl poučen o tom, že nesmí během azylového řízení opouštět ČR, uvedl, že mu nějaká paní z MV ČR řekla, že může na tu kartičku, co mu dali, jet kamkoliv chce a že naopak musí z ČR odjet. Ten tábor byl něco jako vězení, pak si ho zavolala nějaká paní, která mu řekla, že má vízum a může odjet. Žalovaný připomněl, že dne 19. 7. 2018 byl vyzván, aby vysvětlil, proč svoji žádost bere zpět. Žalovaný dále poukázal na to, že ve své první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 7. 2018 uváděl, že ta rozhodná demonstrace byla 4. 6. 2018, nikoliv 14. 2. 2018. Žalobce uvedl, že to celé vyplňoval s tlumočníkem po telefonu, kterému měl problém rozumět. Co se týče demonstrace, trvá na datu, které uvedl nyní. K dotazu, zda byl někdy v Bělehradě a zdali cestoval do Srbska letecky, odpověděl, že nikdy, přičemž mu bylo připomenuto žalovaným, že dne 18. 7. 2018 uvedl, že se zdržoval v Bělehradě 10 – 15 dní před tranzitem. Žalobce objasnil, že tam tehdy byl tlumočník, kterému nerozuměl a trvá na tom, co vypověděl v tomto řízení. Někde tam mělo být napsáno jeho rukou, že tlumočníkovi nerozumí.

23. Žalobce dne 15. 4. 2019 doplnil žádost o následující podklady: Seznam zprávy: *Ženy v Íránu odkládají závoje. Policie kvůli tomu 29 z nich zatkla*; Úřad Velké Británie pro zahraniční věci a Commonwealth: *Zpráva o lidských právech a demokracii 2017*; Amnesty International: *Report 2017/18 – Iran*; Freedom House: *Svoboda ve světě – Írán*; Human Rights Watch, *World Report 2018 – Írán*; lidovky.cz: *148 ran bičem a 38 let vězení. Írán odsoudil oceněnou bojovnici za lidská práva a demokracii* a Deník referendum: *Írán dnes: žena má právo si zvolit, jak se bude oblékat*.
24. Ve správním spise se dále nachází listiny, ze kterých při rozhodování žalovaný vycházel, a to rozhodné části spisového materiálu týkajícího se správního vyhoštění žalobce vedeného pod č. j. KRPP-100547/ČJ-2018-030022, a rozhodné části spisového materiálu k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 7. 2018 vedené pod č. j. OAM-129/LE-LE26-LE26-2018.
25. Dále jsou ve správním spise založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Íránu. Konkrétně se jedná o Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: *Írán – Nezákonné vycestování ze země z února 2019*; Informace Ministerstva Velké Británie: *Írán – Základní informace, včetně poskytovatelů ochrany a vnitřního přesídlení ze září 2018*; Informace OAMP: *Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 30. 5. 2019*; Informace Dánské imigrační služby: *Domácí církve a konvertité z dubna 2018*; Zprávy Express: *Muslimští žadatelé o azyl konvertují ke křesťanství, aby zachránili deportaci z Británie ze dne 14. 6. 2016*; Zprávy Washington Post: *Zatímco se německá policie pokouší uprchlíky deportovat, církve se je snaží ochránit ze dne 6. 9. 2017*; Hodnocení Srbska jako bezpečné země původu z dubna 2019.

26. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce možnost seznámit se, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, což žalobce učinil a ve svém vyjádření zopakoval argumenty pro podání žádosti a navrhl doplnění správního spisu o Zprávu Amnsety International z 24. 1. 2019 „Iran’s ‘year of shame’: More than 7,000 arrested in chilling crackdown on dissent during 2018“; Zprávu the Guardian z 2. 2. 2018 „Tehran hijab protest: Iranian police arrest 29 women“; Zprávu agentury Reuters z 14. 2. 2019 „I did it for my daughter, says woman arrested for headscarf protest in Iran“ a Zprávu Freedom House z 1. 11. 2018 Freedom on the Net 2018 – Iran část Digital Activism.
27. Ze spisu se dále podává, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je druhou v pořadí. První žádost podal dne 13. 7. 2018. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2018 bylo řízení o žádosti zastaveno podle § 25 písm. a zákona o azylu, neboť žalovaný dne 19. 7. 2018 obdržel písemné prohlášení žalobce z téhož dne, že bere svoji žádost zpět.
28. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava ze zatčení na základě skutečnosti, že se žalobce účastnil demonstrací na podporu zrušení nošení hidžábu a z postihu ze strany orgánů veřejné moci za konvertování k protestantskému křesťanství v Rakousku.
29. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je napadené rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
30. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyčtené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. Z ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
32. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

33. Žalovaný v části odůvodnění o neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Uvedl, že žalobce není členem žádné politické strany ani skupiny, není politicky aktivní. Předně označil rozpory, které shledal po porovnání výpovědi žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění a řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
34. Pokud jde o nevěrohodnost, krajský soud předně připomíná, že základní zásadou řízení o udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany, je povinnost tvrzení, které vázne toliko na žadateli o mezinárodní ochranu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Jestliže žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 Azs 3/2012). K tomu, aby žalovaný mohl určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek zákona o azylu, je nutné, aby srozumitelně, dostatečně určitě a především věrohodně tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro její udělení. Tato tvrzení je zpravidla nutné porovnat s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí žalovaný obstaral. Naproti tomu v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď proto, že netvrdí žádné relevantní skutečnosti, nebo že na podkladě jeho rozporuplných nebo neurčitých tvrzení nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nevěrohodnost žadatele na podkladě uvádění nebo dokládání rozporných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žalobce podmínky pro udělení azylu.
35. Je logické (a žádoucí), že žalovaný vzal v dané věci v potaz a porovnal údaje žalobcem sdělené v nyní projednávaném řízení o jeho žádosti s údaji sdělenými v předcházejícím řízení o jeho správním vyhoštění i v řízení o první žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu. V posuzovaném případě přitom výpověď žalobce představuje významný důkazní prostředek. Žadatel o azyl totiž mnohdy není schopen doložit ke svým tvrzením žádný důkaz, což je situace převažující, proto jsou důležité a významné právě informace žadatelem sdělené žalovanému, neboť ty v kontextu se zprávami o zemi původu slouží jako podklad pro rozhodnutí. Proto bylo pro posouzení věci žalobce zásadní vyhodnocení věrohodnosti jím prezentovaných obav, se kterými spojil důvody odchodu z vlasti, a potažmo věrohodnosti jeho osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008).
36. Žalobce jako důvod své žádosti uvedl obavy z trestního postihu ze strany orgánů veřejné moci v zemi původu z toho důvodu, že se účastnil protivládní demonstrace a konvertoval ke křesťanství. Žalovaný na stranách 8 až 13 podrobně popsal rozpory, které v jednotlivých porovnávaných výpovědích žalobce shledal. Nutno podotknout, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný na konkrétní rozporná tvrzení žalobce upozornil a dal mu příležitost se k nim vyjádřit a objasnit je. Ze žalobcových reakcí na tyto podněty však vyplývá, že uspokojivá vysvětlení, která by bylo možné akceptovat jako přijatelná, u převážné většiny jeho rozporných tvrzení, neposkytl.

Žalovaný se těmito konkrétními momenty ve výpovědích žalobce zabýval v odůvodnění rozhodnutí detailně a krajský soud s většinou jím popsanych rozporů a jejich hodnocením souhlasí. Zejména tak šlo o tvrzení žalobce stran demonstrace, které se účastnil před svým odjezdem z vlasti a okolnostmi jeho cesty do Evropy.

37. Pokud jde o rozpory ohledně následků účasti žalobce na demonstraci, za nejzávažnější považuje skutečnost, že dne 16. 7. 2018 při pohovoru při řízení o správním vyhoštění uvedl, že v Íránu byl kvůli této demonstraci zavržený, přičemž dne 18. 2. 2019 v řízení o současné žádosti o mezinárodní ochranu na dotaz žalovaného odpověděl, že ve své vlasti nikdy nic nezákonného neudělal a ve vězení nikdy nebyl. Tento zřejmý rozpor pak žalobce v žalobě ani nevysvětlil.
38. Pokud jde o zatčení jeho přítelkyně, popř. kamaráda, při poskytnutí údajů k první žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce zmiňuje pouze o kamarádovi, který byl zadržen íránskou policií přímo na této demonstraci. Při poskytování údajů ke druhé žádosti sdělil, že došlo k zatčení jeho přítelkyně v období mezi demonstrací a jeho odjezdem, přičemž o kamarádovi se nezmínil. Následně u pohovoru k této žádosti vypověděl, že jeho přítelkyni zatkly revoluční gardy na demonstraci.
39. Soud nemůže žalobci přisvědčit, že by se jednalo pouze o chybu v překladu, neboť při poskytnutí údajů dne 18. 2. 2019 hovoří o dvou osobách – přítelkyni a kamarádovi, rozpory se navíc týkají i doby zatčení. Při poskytování údajů k žádosti dne 18. 2. 2019 a při pohovoru téhož dne bylo žalobci překládáno stejnou tlumočnicí.
40. Dále je nutno poukázat na zásadní střet ve výpovědích žalobce ohledně jeho vycestování z Íránu a cesty do Evropy. Dle protokolu z řízení o správním vyhoštění žalobce z Íránu vycestoval dne 14. 2. 2018 do Turecka, kde se zdržel tři měsíce, protože převaděč, kterému zaplatil 6 000 Eur zmizel. Navštívil příbuzné v Izmiru, od nichž si půjčil 3 700 Eur, aby 3 000 zaplatil převaděči, který jej převezl na turecko-bulharskou hranici k městu Kaiseri, naložil jej na loď a následně od pobřeží jel autem až do Bělehradu, kde byl měsíc. Poté se kamionem dostal do SRN, kde byl zadržen policií. Při poskytnutí údajů k první žádosti uvedl, že mu otec koupil letenku z Teheránu do Srbska, v Turecku přibližně 7. 6. 2018 čekal na tříhodinový tranzit, v Bělehradu strávil 10 – 15 dní, následně jel kamionem do SRN a pak policejním autem do ČR. V řízení o současné žádosti vypověděl, že dne 18. 2. 2018 vycestoval z vlasti pěšky do Turecka, kde strávil pět měsíců. Při překročení turecké hranice pro něj přijelo auto a odvezlo jej do Izmiru, kde má žalobce kamarády. V Istanbulu si pak sehnal kamion, který jej převezl přes turecko-řeckou hranici a za tři dny se rovnou trasou dostal do SRN, odkud byl deportován do ČR.
41. V daném případě se ve všech třech případech liší datum vycestování žalobce, čas, který strávil v Turecku, vycestování z Turecka a celkově způsoby, jak se dostal do SRN. Tato tvrzení se ostatně žalobce ani nepokoušel v žalobě vysvětlit, neboť dle jeho názoru nejsou relevantní při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany.
42. Na argument žalobce, že by měl jednat s tlumočnickem po telefonu, soud nemohl přistoupit, neboť u všech protokolů je vždy tlumočnick podepsán. Pokud snad žalobce tlumočnickovi nerozuměl, měl možnost se do protokolu vyjádřit a uvést, s čím konkrétně

nesouhlasí. Při poskytnutí údajů k první žádosti ani do protokolu v řízení o správním vyhoštění nic takového neučinil. Jediné opravy, co provedl, byly až v protokolu týkající se současné žádosti, a to opravy stran vzdělání žalobce, udělení azylu v Turecku a dotazu na větev křesťanství, kterou žalobce vyznává.

43. Žalobci lze přisvědčit pouze potud, že není možno spatřovat rozpor (resp. nikoliv natolik intenzivní) v jeho výpovědích ohledně údajů data narození žalobce. Vzhledem ke složitému přepočtu dat z muslimského kalendáře na gregoriánský je možné přijmout závěr, že se žalobce opravdu spletl, popř. že pro něj bylo jednodušší určit datum narození 1. 1. 1996 jako datum narození. Stejně tak dle soudu ze správního spisu nevyplývá dostatek informací k otci žalobce, zda je stavař a pracuje na stavbách či investor a zároveň býval členem Pásdáranu, odkud byl kvůli žalobci propuštěn. Tyto korekce v hodnocení žalovaného však v souhrnu dalších zjištěných rozporů nemají vliv na celkový závěr.
44. Naopak soud nemůže přijmout vysvětlení žalobce ohledně mylného přepočtu dat v případě konání poslední demonstrace, které se účastnil. Pokud totiž při pohovoru v řízení o správním vyhoštění označil za den konání 4. 6. 2018, tak tento den by byl časově odpovídající celkové době, kdy měl být žalobce na cestě z vlasti a dnem, kdy byl zadržen německou policií. Po demonstraci měl odletět do Bělehradu, kde strávil 10 – 15 dní a poté měl jet kamionem do SRN, kde byl dne 4. 7. 2018 zadržen (dne 5. 7. 2018 předán do ČR). Jde tedy o měsíc, kdy měl být žalobce na cestě. Pokud by se demonstrace měla konat 14. 2. 2018 a žalobce si pouze tento den nesprávně převedl na 4. 6. 2018, jak uvedl v současném řízení o žádosti, bylo by otázkou, kde a jak strávil oněch pět měsíců, než byl v SRN zadržen. Pokud by tedy soud přistoupil na to, že se demonstrace konala opravdu v únoru, nepochybně by minimálně žalobce lhal o průběhu a době trvání cesty v řízení o správním vyhoštění, čímž se taktéž potvrzuje nedůvěryhodnost jeho osoby.
45. Azylový příběh žalobce tedy není možné z důvodu shora zmíněných rozporů a nesrovnalostí označit ve svém souhrnu za věrohodný a konzistentní a nevěrohodnost tvrzení žalobce tak ve svém důsledku zpochybňuje i odůvodněnost jím sdělených obav. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti (vyjma těch, které jsou uvedeny v předchozím odstavci) lze i dle krajského soudu označit za podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy o nikoliv dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory a bezpochyby snižují věrohodnost tvrzení žalobce. Krajský soud se na základě uvedeného ztotožňuje se žalovaným v jeho závěru, že tvrzení žalobce o jeho potížích ve vlasti a z toho důvodu jeho ohrožení v případě návratu, nejsou ve svém souhrnu konzistentní a proto ani důvěryhodná.
46. Krajský soud tak konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v zemi původu jakýmkoli způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody. S ohledem na výše uvedené soud shledává, že žalovaný v souladu se zákonem dospěl ke správnému závěru, že žalobce v zemi původu nebyl za uplatňování politických práv pronásledován. Soud nemá důvod se odchýlit od závěru, že podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. a) zákona o azylu v případě žalobce nebyly splněny.
47. Pro posouzení udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz tvrzení žalobce, že měl v Rakousku konvertovat ke křesťanství. Žalovaný však

usoudil, že se jedná o účelovou výpověď, jejímž motivem není vnitřní náboženské přesvědčení, ale pouze snaha dodat své žádosti legitimní důvod pro legalizaci pobytu na území ČR. Podle výpovědi navíc nelze žalobce považovat za autentického a praktikující křesťana. Soud neměl důvod se od těchto závěrů žalovaného odchýlit a pouze zde na ně odkazuje. Žalobce tyto argumenty ostatně v žalobě nijak nezpochybňoval.

48. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze.
49. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žádné konkrétní námitky nevzněl.
50. Žalobce v žalobě namítal, že kromě podmínek dle ustanovení § 12 zákona o azylu, splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
51. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
52. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
53. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
54. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

55. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany na stranách 17 až 19 napadeného rozhodnutí. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, věrohodnosti jeho tvrzení (k tomu viz shora), okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu. Krajský soud opakuje, že azylový příběh žalobce byl shledán nevěrohodným, tudíž ani nelze hovořit o tom, že by mu hrozilo skutečně reálné nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti. Žalobce za svého pobytu ve vlasti nebyl terčem jednání, které by bylo možné považovat za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, a to i přes jím tvrzené konverzi ke křesťanství, ke kterému mělo ostatně dojít až po vycestování.
56. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že žalobce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany vzal zpět z důvodu, aby mohl vycestovat do Rakouska, o mezinárodní ochranu nepožádal již v první bezpečné zemi, ve které se nacházel (Turecko, Srbsko), naopak ji podal v ČR až po zahájení řízení o správním vyhoštění (kdy byl předán ze SRN), přičemž podruhé podal žádost až poté, kdy byl opětovně navrácen do ČR ze SRN.
57. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že se navrácí ze zahraničí po té, co podal žádost o azyl, přičemž žádné takové nebezpečí zjištěno nebylo. Obecně nehrozí stíhání ani navrátilcům, kteří z Íránu vycestovali nezákonně, pokud by tyto osoby měly nějakou pozornost státních orgánů (např. politicky aktivní), hrozil by trest pravděpodobně v podobě pokuty, ale neexistuje skutečné nebezpečí uvěznění.
58. Přisvědčit musí krajský soud i závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
59. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.

60. Co se týče námitky žalobce, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí o jeho žádosti, a že se měl zabývat jím předloženými písemnostmi, i tato je nedůvodná. Žalovaný si v průběhu řízení opatřil množství podkladů vypovídajících o situaci v Íránu (viz výše), které uceleně zhodnotil, přičemž vycházel i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud považuje množství a kvalitu podkladů o zemi původu jako dostatečné. Předložené listiny nemohly na závěru ve věci nic změnit. Předložené fotografie žalobce, na kterých mává bílou vlajkou nad projíždějícími vozidly, nedokazují, že by se žalobce předmětné demonstrace účastnil, či že by mu z důvodu jeho účasti na ní hrozily reálné problémy. Další dokumenty již podle názvu mají dokazovat, že se v Íránu demonstrace proti nošení hidžábu konaly a že při nich bylo zadrženo mnoho osob. Uvedené žalovaný nepopřel, nečiní tak ani soud, ale opět nejsou s to potvrdit žalobcův azylový příběh.
61. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
62. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
63. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.